

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 20. kwietnia 1915.

Treść: (M 101. i 102.) 101. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali. — 102. Rozporządzenie o użyciu urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali.

101.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem skarbu, Ministrem robót publicznych, Ministrem kolej żelaznych, Ministrem rolnictwa, Ministrem obrony krajobrazowej i Ministerstwem wojny z dnia 19. kwietnia 1915

o obowiązku zgłoszenia urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zasadza się, co następuje:

§ 1.

Posiadacze przedsiębiorstw przemysłowych-rolniczych i leśnych mają zgłosić u władzy urzęduzenia przedsiębiorstwa, które nie pozostają w użytku i składają się w całości lub w przeważnej części z glinu, ołowiu, miedzi, mosiązdu, niklu lub spiżu.

Należy zgłosić:

1. Maszyny i przyrządy (alembiki, chłodniki i warniki, kotły, pokrywy do kotłów, wirówki, cylindry, walce itp.),
2. rurociągi i ich armatury,
3. instalacje elektryczne tudzież przewody,
4. części zastępcze.

Do przedmiotów, które ma się zgłosić, należą także takie większe części składowe wymienionych urządzeń, które dają się łatwo oddzielić od innych części, sporządzonych z innych materiałów.

§ 2.

Obowiązek zgłoszenia istnieje bez względu na to, czy ruch przedsiębiorstwa zastanowiono trwale, czy też ponowne podjęcie ruchu, jak przy przedsiębiorstwach sezonowych, jest spodziewane w pewnym późniejszym czasie.

Przerwy, które powstają w prawidłowym toku przedsiębiorstwa, zostającego trwale w ruchu, jak n. p. z powodu niezbędnych napraw, nie uzasadniają obowiązku zgłoszenia.

Odnośnie do zakładów, znajdujących się trwale w ruchu, należy zgłosić poszczególne urządzenia, których stale nie używa się do ruchu, tudzież nadto przyrządy rezerwowe i części zastępcze.

Urządzenia, znajdujące się w przedsiębiorstwach górniczych, przy kolejach żelaznych, przed-

siębiorstwach żeglugi tudzież w szpitalach, zakładach humanitarnych i szkolnych oraz w aptekach nie podlegają przepisom co do zgłoszenia, zawartym w niniejszym rozporządzeniu. Dla urządzeń, stojących w państwowych przedsiębiorstwach i zakładach obowiązują specjalne postanowienia.

§ 3.

Walce drukarskie w drukarniach katurów i tapet oraz w fabrykach ceraty jakoteż domowe kotły gorzelniane i urządzenia gorzelní, podlegających podatkowi produkcyjnemu, składające się w całości lub w przeważnej części z wspomnianych metali, należy zgłosić bez względu na to, czy są w użyciu czy nie.

§ 4.

Posiadacze przedsiębiorstw mają zgłosić powyżej wymienione urządzenia tych przedsiębiorstw, które w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia nie pozostają w ruchu, najdalej do dnia 5. maja 1915 włącznie u politycznej władzy I. instancji, w której powiecie znajduje się zakład przedsiębiorstwa. Przytem należy podać powód, początek i przypuszczalny czas trwania zastanowienia ruchu.

W ciągu takiego samego terminu mają także posiadacze zakładów, stojących w ruchu, zgłosić u tej władzy urządzenia, nie stojące w użyciu, tudzież przyrządy rezerwowe i części zastępcze, oznaczonego rodzaju.

Nadto ma się zgłosić u władzy w ciągu oznaczonego terminu urządzenia, wymienione w § 3.

Jeżeli ruch zakładu zostanie po dniu 20. kwietnia 1915 zastanowiony w sposób, oznaczony w § 2., ustęp 1. lub jeżeli po tym dniu w przedsiębiorstwie pozatem nadal prowadzonym pozostaną stale nieużywane poszczególne urządzenia wymienionego rodzaju, wówczas należy zgłosić to w ciągu ośmiu dni u wspomnianej władzy, oznaczając odnośne urządzenia przedsiębiorstwa.

Ewentualne ponowne podjęcie ruchu lub ponowne używanie odnośnych urządzeń należy również zgłosić w ciągu ośmiu dni.

§ 5.

Do uskutecznienia zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancji.

Zgłoszenia należy uskuteczniać w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłania pocztą należy nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancji; drugi winna władza ta przesłać natychmiast bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 6.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje przedsiębiorstwa i zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

Organami inspekcji przemysłowej można również posługiwać się przy przeprowadzaniu dochodzeń w sprawie urządzeń zakładów, które pozostają w ruchu.

§ 7.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karą polityczne władze I. instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienie karne.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

102.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 19. kwietnia 1915

o użyciu urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się celem uregulowania użycia dla celów wojskowych i gospodarczych urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali, co następuje:

§ 1.

Urządzenia przedsiębiorstw, które zgłosić należy według rozporządzenia ministerialnego z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 101, są mocą niniejszego rozporządzenia objęte rekwiżycią dla celów wojennych. Wolno je bez zakładu przedsiębiorstwa, do którego należą, przerabiać lub sprzedawać z wolnej ręki tylko organom, upełnomocnionym przez zarząd wojskowy do zakupna i przyjęcia przedmiotów, pozatem jednak tylko za specjalnym zezwoleniem Ministerstwa handlu; aż do dalszego zarządzenia pozostają one jednak do ewentualnego użytku posiadacza przedsiębiorstwa i znajdują się w jego przechowaniu.

Jeżeli sprzedaje się urządzenia wraz z zakładem przedsiębiorstwa, wówczas rekwiżycią obowiązuje wobec nowego posiadacza.

§ 2.

Posiadacz przedsiębiorstwa może żądać w każdym czasie, aby zarząd wojskowy wydał stanowczą decyzyę co do przyjęcia urządzeń, objętych rekwiżycią, lub co do ich pozostawienia do jego wolnego rozporządzenia.

W podaniach w sprawie takich prośb należy oznaczyć urządzenia szczegółowo; przytem należy podać, jakie one zawierają ilości wagi glinu, ołowiu, miedzi, mosiądzu, niklu i spiku. Przy prośbach o pozostawienie do wolnego rozporządzenia należy podać, czy wnoszący prośbę chce przedmioty sprzedać lub w jakim celu zamierza je przerobić. Również można przytoczyć kwotę, za którą gotów jest posiadacz z wolnej ręki odstąpić przedmioty te zarządowi wojskowemu.

Podania należy przesyłać polecone c. k. Centralnej komisji rekwiizycyjnej (Wiedeń, I. Ministerstwo wojny).

Jeżeli wnoszący prośbę nie otrzyma decyzyi w sprawie takiej prośby w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia jej nadania, wówczas może dowolnie rozporządzać przedmiotami, wymienionymi w prośbie.

Pozatem odbywa się ewentualne stanowcze przyjęcie według postanowień ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

Wynagrodzenie, a to według pospolitej wartości przedmiotu, wypłaca się tylko w razie stanowczego przyjęcia zarekwirowanych przedmiotów.

Urządzenia, które wyłączono jako materyał stare, są już objęte rekwiżycią mocą rozporządzenia z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81; do nich odnoszą się zatem postanowienia wspomnianego rozporządzenia.

§ 3.

Odnośnie do objętych rekwiżycią urządzeń, które nie zostały przez zarząd wojskowy stanowczo przyjęte w chwili zgaśnięcia zobowiązania do świadczenia powinności wojennych (§ 2. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236), gaśnie objęcie rekwiżycią z wspomnianą chwilą.

§ 4.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karały polityczne władze I. instacyi grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podпадają pod surowsze postanowienie karne.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

